

však v zápětí, že tato pohledávka byla podle platných předpisů vyňata z exekuce, nýbrž její účinek by se projevil prostě v tom, že by k výsledku nevedla ani exekuce, ani případná žaloba na podlužníka.

Bylo proto dovolacímu rekursu odepřiti úspěch.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Brně ze dne 23. února 1933 č. j. R I 1933/33/1. Dr. Jar. Koutník.

Pro uplatnění nároků na náhradu škody podle § 3 zák. o použití dopravních cest a nemovitostí pro telegrafy (zákon ze dne 27. I. 1922 č. 33 sb.) v cestě nesporné platí vesměs preklusivní lhůta jednoroční.

Při kladení vodovodního potrubí v městě F. prokopnut byl dělníkem podnikatelské firmy telefonní kabel, čímž byla způsobena poštovní správě škoda 3773'60 Kč. Žádostí podanou u okr. s. ve F. domáhala se poštovní správa náhrady této škody na městu F. v cestě nesporné podle § 9, odst. 1. vl. nař. z 1. II. 1923 č. 21 sb., opírajíc svůj nárok tím, že město F., jako subjekt nakládající nemovitostí ve smyslu § 3 zák. 33/22, nesplnilo ohlašovací povinnosti v odst. 4. téhož §. Obec F. mezi jiným namítala, že žádost byla podána opožděně, jelikož § 9, odst. 6. zák. 33/22 ustanovuje pro podání této žádosti nepřestupnou preklusivní lhůtu jednoho roku a neplatí tu obyčejná promlčecí lhůta tříletá obecného zákoníka občanského.

Žádost byla zamítnuta soudy všech stolic pro opožděnost, nejvyšším soudem pak zamítnutí o d ů v o d ě n o takto: Stěžovatel vytýká usnesení rekursního soudu nezákonnost (§ 46 zák. čís. 100/1931) z toho důvodu, že rekursní soud má za to, že preklusivní lhůta, stanovená v § 9, odstavci 6. zákona čís. 33/22, platí i pro nároky státu (poštovní správy), vznesené podle § 3, odstavce 2., lit. a) uvedeného zákona.

Lze přisvědčiti stěžovateli v tom, že ze zařadění ustanovení odstavce 6. § 9 onoho zákona nutno míti za to, že z á k o n zamýšlel tuto preklusivní lhůtu jen pro nároky, o nichž jedná § 9, odst. 5. uv. zákona. I to jest správné, že podle důvodové zprávy ústavně právního výboru měl tento výbor na mysli při tom náhrady pro zájemníky a náhradu, kterou požaduje poštovní správa jenom podle § 3, odstavce 2., lit. c), když se usnesl, aby ohledně této poslednější náhrady bylo určení její v nesporném řízení podle odstavce 5., § 9 zvláště vytčeno v prováděcím nařízení. Z toho je patrné, že ústavně právní výbor nepomýšlel na to, aby ustanovení § 9, odst. 5. podléhaly náhrady podle § 3, odstavce 2., lit. a), b), vznikající ze zanedbání ohlášky nebo z úmyslné její nesprávnosti. V těchto případech nejde totiž o náhrady z důvodů zákonného omezení

vlastnického práva vyplývající, nýbrž o náhradu škody z činu bezprávného, pro jaké posud nebyla předepsána cesta nesporná.

Rovněž jest správně, že stejný úmysl, jaký měl ústavně právní výbor, je patrný i z přednesu zpravodaje v posl. sněmovně. Ale nelze souhlasiti s názorem stěžovatelovým, že vlád. nařízením, jímž byl zmíněný zákon proveden, nemohl býti změněn předpis o promlčecí lhůtě a že by se tak mohlo státi jen cestou zákona.

Nejprve nejde o promlčecí lhůtu, nýbrž o lhůtu p r o p a d n o u pro podání žádostí, jak výslovně § 9, odst. 6. cit. zákona stanoví. Nařízení, jímž vláda provádí zákon podle zmocnění zákonodávce v samém zákoně daného, jako se stalo (§ 14 zák.), víže soud, leč by prováděcí nařízení samému zákonu přímo odporovalo a nebylo tedy jeho provedením. Soud má sice právo přezkoumati platnost nařízení, ale nemůže prohlásiti nařízení provádějící zákon za neplatné proto, že nařízení zákon jenom autenticky vykládá, třeba i způsobem r o z š i ř u j í c í m, jen když zákonu samému neodporuje. A to říci nelze. § 9, odst. 5. uv. zák. ustanovil zcela všeobecně, že o náhradě škody, žádané zájemníky a telegrafní správou, rozhoduje soud v řízení nesp. Pod toto znění jest zahrnouti i náhradu podle § 3, odstavce 2., a to nejen podle lit. c), nýbrž i náhradu podle lit. a), b). Byla-li vláda zmocněna provésti toto ustanovení zákona, mohla tedy ustanoviti v prov. nařízení, že se vztahuje na náhradu podle § 3, odstavce 2., lit. a), b), c), jak se skutečně stalo. Ostatně i ve vlád. návrhu byl v § 9 v dotyčné větě při odškodném žádaném telegrafní správou uveden předpis § 3, odstavce 2., bod 2., zcela všeobecně bez omezení na případ uvedený pod lit. c).

Ustanovení § 9, odst. 6. o preklusivní lhůtě týče se ovšem jenom náhrad, uvedených v § 9, odst. 5. Ale spadá-li pod ně i náhrada v § 3, odstavci 3., pod 2. a) uvedená, pak se vztahuje na žádost telegrafní správy o ní také ustanovení odstavce 6., § 9 o preklusivní lhůtě.

Ostatně, kdyby se ustanovení § 9, odst. 5. nevztahovalo na náhradu pro opomenutí vlastníka neb uživatele veřejného statku, uvedená v § 3, odstavci 3., bod 2., lit. a), b), nebyl by pořad nesporný vůbec přípustným.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 9. prosince 1932 R IV 701/32. Dr. J. H.

Pozn. zasilatele: Třebaže s výhradami lze souhlasiti s argumentací nejvyššího soudu, ukazuje jasně na chvat popřevratového zákonodárství a na nezamýšlený dosah extensivní autentické interpretace prováděcího nařízení 21/23 sb., jež takto stanovilo privilegium odiosum pro státní správu samu.